

- 4) Prawo wspólnotowe nie sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy oparł się na domniemaniu związanym z oświadczeniem organów celnych, zgodnie z którym „zaksięgowanie” kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w rozumieniu art. 217 rozporządzenia nr 2913/92 zostało dokonane przed powiadomieniem dłużnika o tej kwocie, o ile przestrzegane są zasady skuteczności i równowagi.
- 5) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie o kwocie podlegających zapłacie należności celnych powinno zostać poprzedzone zaksięgowaniem tej kwoty przez organy celne państwa członkowskiego oraz że w braku prawidłowego zaksięgowania zgodnie z art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 kwota ta nie może zostać pobrana przez organy celne, które zachowują jednak możliwość ponownego powiadomienia o niej, przy poszanowaniu warunków przewidzianych w art. 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 i przepisów dotyczących przedawnienia obowiązujących w chwili, w której powstał dług celny.
- 6) Pomimo iż kwota należności przywozowych lub wywozowych jest „prawnie należna” w rozumieniu art. 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2913/92 nawet wówczas, gdy zobowiązany do zapłaty został o niej powiadomiony, a kwota ta nie została uprzednio zaksięgowana zgodnie z art. 221 ust. 1 tego rozporządzenia, to jednak jeżeli powiadomienie takie nie jest już możliwe na skutek tego, że termin ustalony w art. 221 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia upłynął, zobowiązany do zapłaty zasadniczo powinien uzyskać zwrot tej kwoty od państwa członkowskiego, które ją pobrało.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Mons — Belgia) — Société de Gestion Industrielle (SGI) przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-311/08) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednie — Przepisy w zakresie podatków dochodowych — Określenie dochodu osób prawnych podlegającego opodatkowaniu — Spółki pozostające w stosunkach współzależności — Wyjątkowa i nieodpłatna korzyść przyznawana przez krajową spółkę powiązanej z nią spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim — Zaliczenie kwoty przedmiotowych korzyści do dochodów własnych krajowej spółki, która korzyść przyznała — Wyważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi — Zwalczanie unikania opodatkowania — Zwalczanie praktyk stanowiących nadużycie — Proporcjonalność)

(2010/C 63/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société de Gestion Industrielle (SGI)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Mons (Belgia) — Wykładnia art. 12, 43, 48 i 56 WE — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego opodatkowanie w spółce będącej rezydentem nadzwyczajnych lub dobrowolnych korzyści przyznanych spółce niebędącej rezydentem pozostającej w związku współzależności, lecz nieprzewidującego takiego opodatkowania w przypadku takich samych korzyści przyznanych spółce będącej rezydentem

Sentencja

Wykładni art. 43 WE w związku z art. 48 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady takim jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisom państwa członkowskiego, na podstawie których wyjątkowa lub nieodpłatna korzyść jest opodatkowana w spółce będącej rezydentem, gdy korzyść ta została przyznana spółce mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, z którą ta pierwsza spółka pozostaje bezpośrednio lub pośrednio w stosunkach współzależności, podczas gdy korzyść taka nie byłaby opodatkowana w spółce będącej rezydentem, jeśli zostałaby przyznana innej spółce będącej rezydentem, z którą ta pierwsza spółka pozostaje w takich stosunkach. Jednakże do sądu krajowego należy przeprowadzenie badania, czy takie jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisy nie wykraczają poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanych przez nie celów, rozpatrywanych łącznie.

(¹) Dz.U. C 260 z dnia 11.10.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-333/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE i 30 WE — Ograniczenie ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — System uprzedniego zezwolenia — Środki pomocnicze w przetwarzaniu i środki spożywcze, do których przygotowania wykorzystano środki pomocnicze w przetwarzaniu pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub sprzedawane — Procedura pozwalająca przedsiębiorcom na uzyskiwanie wpisu takich substancji do „pozytywnego wykazu” — Klauzula wzajemnego uznania — Krajowe ramy regulacyjne stwarzające stan braku pewności prawa po stronie przedsiębiorców)

(2010/C 63/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)